

Ha szereted a *Bridgerton* családot,
ezt a szípkázó történetet is élvezni fogod.

Erényes
GAZEMBER

A *Pajkos régensség-*
trilógia második része

finep
selection

MAGGIE FENTON

M A G G I E F E N T O N

Erényes
GAZEMBER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Első fejezet

*Amiben Sebastian Sherbrook
előbb venné feleségül a zongoráját*

*Hyde Park, London
1819*

MÉG SEBASTIANT IS MEGDÖBBENTETTE, hogy a hazatérése után milyen gyorsan utolérte a baj. Két napja szállt le a kontinensről érkező hajóról, és az újonnan megörökölt című manwaringi márkí máris a Hyde Park egy pirkadattól megvilágított, félreeső részén találta magát, ahogy éppen egy Manton-pisztolyt vesz ki a ki-párnázott vörösbársony-tartójából, mellette pedig ott áll segédként a komor arcú Evelyn Leighton, Marlowe vikomtja.

Egészen pontosan nem utolérte a baj, sokkal inkább várta, ahogy a mesékben a gyanútlan járókelőket szokták a gonosz manók a hidak alatt. Tulajdonképpen az ellenfele is egy manóra hasonlított. Egy nagyon ideges – és egyszerre nagyon dühös – manóra. Nem valami jó párosítás. Sir Oliver Blanchard zömök, ősz hajú, vidéki földbirtokos volt, kipirosodott karórépa orral és nagy pocakkal – az a

fajta angol mintapéldány, aki otthonosabban érzi magát a vadászku-tyáival, mint más emberekkel. A vág, ami miatt most mégis muszáj volt otthagynia vidéki birtokát és párbajra hívnia Sebastiant, valóban sürgető lehetett, hiszen éppen a fácánszezon kellős közepe volt.

Sebastian két évet – két évet! – töltött azzal, hogy megpróbálja maga mögött hagyni tékozló életét. Két évet töltött zavarba ejtően komoly lélekbúvárkodással, ami alatt az is megfordult a fejében, hogy soha többé nem tér vissza Angliába. Viszont ekkor Levantében eljutott hozzá a nagybátyja halálának híre, és miután ezt megünne-pelte Jeruzsálemben, úgy döntött, hogy laposkúszásban visszaindul az angol föld felé. Ez hat hónappal korábban történt.

A jelenlegi helyzetével kapcsolatban jó néhány megdöbbenően ironikus dolog mellbe vágta. Először is, azzal a szándékkal tért vissza Angliába, hogy javítson az általános megítélésén, erre a szezon leg-rosszabb botrányába keveredett. Másodszor, teljesen ártatlan volt az ellene felhozott vádakban. Harmadszor pedig, soha senki nem hin-né el egyik állítását sem.

Ez eléggé lelombozó volt.

Még egy csepp empátiát is érzett a férfi iránt, aki majd megpró-bálja szétloccsantani az agyát. Sir Olivernek semmi keresnivalója nem volt itt. Szegény flótás alig bírta remegés nélkül maga mellett tartani a fegyverét, annyira ideges volt. Egy embert lelőni eléggé kü-lönbözik attól a sportfélétől, amit a földbirtokosok űztek a birtokai-kon, és Sir Oliver egyértelműen nem állt készen a kihívásra. Viszont, ha a kutyái helyett (Sir Oliver kitűnő hosszúszőrű szettertenyésztő hírében állt) szánt volna némi figyelmet a feleségére és a lányára is, egyikük sem került volna ebbe a kalamajkába.

Sebastian elátkozta a napot, amikor megpillantotta Miss Ro-samund Blanchardot. Két éve unalomból flörtölt vele egy bálon,

viszont a nő a néhány szellemes szóváltást felhatalmazásnak érezte arra, hogy a szó szoros értelmében Sebastianra vesse magát, amikor az éppen a hátsó kertben sétált és egy kijáratot keresett. Alig sikerült érintetlenül kiszabadítania magát a nő nadrágjára – és erényére – irányuló mohó támadásából.

Ezután Miss Blanchard az összes adandó alkalommal rávetette magát, sőt egészen odáig elment, hogy egy partin az éj leple alatt belopódzott a szobájába. Egyértelműen a fejébe vette, hogy el fogja őt csábítani. Sebastian számára ez inkább zaklatásnak tűnt. A nő által indított, meglehetősen indiszkrét üldözés – vagy inkább tervezett becserkészés – volt az egyik ok, amiért Sebastian egyáltalán elhagyta az országot.

Amikor nyolc hónappal korábban Miss Blanchard felbukkant Velencében egy közös ismerősük szervezte partin, és megpróbálta feleleveníteni a buzgó vadászatot a cselszövő anyja segítségével, Sebastian annyira elkapta az undor, hogy másnap Levantéba indult.

Miss Blanchard finoman fogalmazva kissé kiegyensúlyozatlan volt. Hát. Több mint kissé. Az egészen flúgos helytállóbb jelző volt rá. Viszont Sebastian egyértelműen arra gondolt, hogy a Szentföldön való tartózkodása jelent akkora földrajzi távolságot kettejük között, hogy helyrebillenjen Miss Blanchard tévútra tért elméje.

Sebastian sajnos elég nagyot tévedett.

Képzeljük el a meglepődését, amikor Angliába visszatérve megtudta, hogy Miss Blanchard szülni fog, és hogy *őt* nevezte meg a gyerek apjaként. Viszont egyedül volt meglepettségében. Látszólag egész London tudott a mocskos (és kitalált) afférról, és máris büösnek tartották.

Sir Oliver elégtételt akart venni. Sebastian vegye el a lányát, *külföldön*.

Sebastian nem habozott a *különb*en lehetőséget választani. Előbb vette volna feleségül a zongoráját, és ezt meg is mondta az öregúr-nak. Sir Oliver erre a fejleményre nem számított. Azt feltételezte, hogy Sebastian megteszi, amit egy úriembernek meg kell tennie.

Hah!

Sir Olivert szemlátomást nem tájékoztatták arról a tényről, hogy Sebastiant már sok mindennel vádolták harmincvalahány éve alatt, de úriembséggel még sosem.

Sir Oliver segédje, Firth ezredes a földbirtokos mellett téblábolt, és nem bírta leplezni az ingerültségét. Firth skót volt, szemkiégető árnyalatú vörös hajjal (még a montfordi hercegné tüzes hajkoronáját is túlszárnyalóan élénk színűvel), a világos bőréen riasztó szeplőáradattal. Olyan pillantással nyársalta fel Sebastiant, amit kizárólag gyilkosnak lehetne leírni, ahogy Sir Oliver pisztolyát vizsgálta. Sebastian viszonzásként felvonta a szemöldökét és vigyorgott, mert tudta, hogy ez még jobban fogja idegesíteni a forróvérű skótot. És igaza lett. Firth ezredes arcszíne sebesen kezdett olyan tónust öltetni, mint a haja.

Sebastian soha nem kedvelte Firth ezredest. Együtt szolgáltak a félszigeten, és Sebastian éppen elég tapasztalatot szerzett a férfi igazi személyiségéből, hogy nagy ívben kerülje őt és semennyire ne tisztelje. Firth az a fajta férfi volt, aki a személyes büszkeségeért a halálba vezette volna az alakulatát. Igazából ezt meg is tette Coruñánál, mialatt ő a tábori sátor viszonylagos biztonságába húzódva maradt. Az irányítása alá tartozó száz férfiből őt élte túl, az ezredest mégis előléptették és hősként dicsőítették.

Sebastian szerint egy szörnyen alkalmatlan mocsok volt.

Az, hogy a skót Sir Blanchard cimborája, Sebastian szemében nem keltett túl jó benyomást a földbirtokos társasággal kapcsolatos

ízlését illetően. És ha tippelnie kellett volna, gyanította, hogy az ezredes volt az, aki erre a nevetséges párbajra biztatta a barátját. Bár, hogy milyen személyes bosszút táplált ellene a skót, azt Sebastian elképzelni sem tudta.

Marlowe ellenőrizte Sebastian pisztolyát, majd visszaadta neki, és kurtán bólintott, bár Sebastian látta az aggodalmat barátja tekintetében. Marlowe-val elég ingatag körülmények között váltak el az útjaik két éve. Marlowe azzal vádolta a Rylestone Hall-i tűz után, amikor az égő kastélyba rohant, hogy megmentsen egy elszabadult disznót (nem éppen a legbölcsebb döntés, amit életében meghozott), hogy Sebastiant egyáltalán nem érdekli a saját testi épsége. Jogos volt az érvelése, de ez egy *bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű* eset volt, mivel neki is akadt jó néhány önpusztító hajlama. Azóta elsimították a problémát, Marlowe egy évvel korábbi, rövid itáliai nyaralása alatt, de Sebastian fejében csak az járt, hogy megint cserben hagyja a barátját. Bár most az egyszer ez nem a saját hibája volt.

Viszont még Marlowe is egyetértett abban, hogy szükség van a párbajra, amikor Sir Oliver kesztyűt dobott neki. Marlowe volt a két ember egyike a világon, saját magán kívül, aki biztosan tudta, hogy a Sebastian ellen felhozott vád abszurd. Elvégre Marlowe ismerte a titkát.

– Próbáld meg *nem* szétlövetni magad, öreglegény – motyogta halkan Marlowe, ahogy Sebastian a meghúzott vonal felé sétált.

– Igyekszem – válaszolta ő szárazon. – A komornyikomnak pokoli dolga lenne a foltokkal.

Sir Oliverrel a vonalnál találkoztak, majd Sebastian egy túlzóan udvarias bólintással üdvözölte a férfit, akit ez látszólag még jobban megdöbbenített. Hátat fordítottak egymásnak, majd a nyirkos fűvön lesétáltak az előre megbeszélt tizenegy lépést.

Ennyit a foltokról.

Sebastian morcosan nézett le a csizmájára tapadt harmatra. A harmat volt az egyik, amit gyűlölt a párbajokban. Tönkretette a lábbelijét.

Persze nem lesz szüksége kifényesített hesszeni csizmákra, ha hat lábbal a jó öreg angol föld alatt málladozik.

A tizenegyedik lépés után megfordult, hogy szembekerüljön az ellenfelével. Sebastian az őt fogadó látvány miatt szánakozva ingatta a fejét. Sir Oliver eléggé elzöldült, szegény flótás. Valaki tájékoztathatta volna, hogy Sebastian még soha senkit nem ölt meg London legjobb párbajozójaként élt pályafutása során.

Megnyomorított egy személyt egy különösen emlékezetes alkalommal, de meg soha nem *ölt* senkit.

– Ön lő, Lord Manwaring – közölte Firth ezredes.

Sebastian egy újabb hosszú, jeges pillantást vetett Sir Oliverre, miközben felhúzta a pisztoly kakasát. Felemelte a fegyvert, majd röviden Firth ezredes alsó fertályára célozta, ami miatt hatalmasra kerekedett a férfi szeme, az arca pedig még jobban elvörösödött. Firth nyilvánvalóan tudott Sebastian első és leghíresebb párbajának véres kimeneteléről.

Sebastian elgondolkozott azon, vajon *megúszná-e*, ha lelőné az ezredes, mert a férfi csak pocskolta a jó angol levegőt, már ha létezett valaha olyan. A golyók elvégre állandóan nagyban elkerülték a célpontot.

Viszont nem *Sebastianéi*. Azóta a jó néhány éve történt első párbaj óta mindenki tudta, hogy Sebastian golyói pontosan oda mennek, ahová ő akarja, hogy menjenek. Kitűnő lövész volt. Sőt, mesterlövész volt a háború alatt. Megdöbbentő mennyiségű francia vér tapadt a kezéhez.

Ezt az ezredes is tudta, és Sebastian gyanította, hogy Sir Oliver is, amit a csípős novemberi reggel ellenére a halántékán gyöngyöző izzadság bizonyított, amikor Sebastian a fejére célozta pisztolyát.

Tényleg nem volt szép tőle, hogy elhúzta a pillanatot, de nem bírta megállni. Sir Oliver megérdemelte, hogy nagyon kellemetlenül érezze magát, amiért kényelmetlenséget okozott neki és tönkretette a csizmáját. Legalább súrolhatta volna a férfi vállát, amiért az olyan vak hülye volt, ha Rosamundról volt szó.

Sebastian viszont végül az ég felé emelte a fegyverét, és meghúzta a ravaszt. A háborúban egy életre megundorodott a vérontástól. Nem volt kedve többhöz.

Sir Olivernek leesett az álla.

Sebastian az oldala mellé engedte füstölgő pisztolyát, kihúzta magát, és a tekintetével kihívta Sir Olivert, hogy lője le.

– Sir Oliver? – mondta Marlowe mogorván. – Ön jön.

Beletelt egy pillanatba, mire Sir Oliver összeszedte annyira a gondolatait, hogy válaszolni tudjon.

– Igen, természetesen. Igaz. – Sebastian felé emelte a pisztolyát. Ami remegett.

Sebastian magában felnyögött, és meghűlt a vére. Rájött, hogy a férfi nem fogja megtenni az udvarias lépést, nem fog ő is a levegőbe löni. Ráadásul a bizonytalan kezűek a legrosszabbak. Tapasztalatai szerint legtöbbször nagyon félrement a golyó, de előfordult, hogy valami olyan helyen csapódott be, ahol jó nagy fájdalmat és felfordulást okozott.

Sebastian nagyon remélte, hogy nem az agya fogja trágyázni a Hyde Parkot.

A lövés eldőrdült a reggel csendjében, és Sebastiannak beleremegett a dobhártyája. Lehunyta a szemét. Nem bírta megállni a gyávaság

e röpke megnyilvánulását. Nem akart meghalni. Őszintén nem. Még nem. Nem a Hyde Park gypén, párbajozás közben, mint valami mellékszereplő egy rossz francia melodrámban.

Ilyen érzése hat hónappal korábban nem lett volna. Mindig anyyira felelőtlen volt az életével kapcsolatban, de a nagybátyja halálával valami megmozdult benne. A világ, ami olyan régóta egy színtelen, dühös börtön volt számára, elkezdett körülötte megváltozni. Vagy talán *ő* kezdett el megváltozni. Elkezdett szépséget látni ott, ahol semmi más nem volt, csak nyomorúság, és lehetőségeket ott, ahol semmi más nem volt, csak zsákutcák.

Ezek az érzések még túlságosan újak és törékenyek voltak ahhoz, hogy megbízzon bennük, de Sebastian nem állt még készen rá, hogy máris feladja őket.

És amikor lehunyta a szemét, egy másik szempár, egy smaragd-zöld tekintet emléke kerekedett felül a tudatán, amibe belesajdult a szíve. Fogja *ő* még azokat a szemeket valaha látni?

Hallotta a feje fölött elsüvítő golyó zúgását, a szellőkés megbor-zolta a haját.

Aztán a körülötte lévő világ elcsendesedett. Pillanatokkal később egy fölötte elrepülő, udvariatlan varjúsereg törte meg a csendet. Éle-tben volt.

Kinyitotta a szemét.

Sir Oliver csak bámult rá az ingerültség és a megkönnyebbülés furcsa elegyével, füstölő pisztolyát pedig mérgesen meglobogtat-ta a levegőben.

Firth ezredes csalódottnak tűnt, hogy senki sem vérzik.

– Ennek még nincs vége, Manwaring! – kiabálta a földbirtokos. Sebastian forgatta a szemét. Persze hogy nincs.

Undorodva félrehajította a pisztolyt, a legmélyebbre hajolva, a lehető legpimaszabbul köszönt el az ellenfelétől, majd elsétált a párbaj helyszínéről. Senki sem gyanította volna az arrogáns testtartásából, hogy a lábát körülbelül lekvárállagúnak érzi. De arra gondolt, hogy háromszorosan legyen elátkozva, ha megadja azt az elégtételt az ellenfelének, hogy lássa őt megtörni. Végül sikerült eljutnia Marlowe várakozó kordéjához, mielőtt a teste cserben hagyta. De ott már annyira remegett, hogy a barátjának kellett a szarvasbőr nadrágja ülepénél fogva, leplezve a járműbe húznia. Végtelenül kellemetlen méltatlanság!

Marlowe mellcsúszott, a jószágát mozgásra ösztökelte, így maguk mögött hagyták a Hyde Parkot. Amikor már biztonságos távolságban voltak Sir Olivertől és az ezredestől, a barátja lelassította a kordét, a kabátja hajtókájába nyúlt, és elővett két ünnepi, vágott végű szivart. Sebastian elvette mindkettőt, meggyújtotta őket, majd remegő kézzel visszaadta az egyiket Marlowe-nak. A vikomt, miután rövid ideig csendben szivarozott, bosszús pillantást vetett Sebastianra.

– Ez közel volt, Sherry – mondta vontatottan, azt a becenevet használva, amit régen, Harrow-ban adott neki.

Sebastian morgott, majd előkapta Marlowe örök darab laposüvegét az ülés alól. Ivott belőle egy egészséges korty skót whiskyt, majd még egyet, kiélvezve az alkoholos ital lassú perzselését a torkán, ahogy átmelegítette őt az ujjai hegyéig és megnyugtatta remegő idegeit. Aztán odaadta a barátjának a laposüveget.

– Befejeztem a párbajozást, Marlowe – jelentette ki. – Esküszöm, hogy ez volt az utolsó hajnali találkozásom.

A vikomt szkeptikusnak tűnt ezzel kapcsolatban.

– Sir Oliver a levegőbe lövésedet a bűnösséged bizonyítékeként vette, ugye, tudod? – kérdezte, miután jól meghúzta a laposüveget.

– Akkor szíven kellett volna lőnöm? És az mit bizonyított volna? Az ártatlanságomat? – horkant fel Sebastian. – Senki sem hiszi el, hogy ártatlan vagyok, mindegy, mit teszek.

– Igaz. Ez egy átkozott sakk-matt. És most az egyszer nem te vagy az oka.

– A dolog iróniája nekem sem kerüli el a figyelmem, erről biztosíthatlak.

– Átvészeltünk már ennél rosszabbat is, ugyebár.

– Ha próbálsz jobb kedvre deríteni, ne fáradj. – Sebastian visszavette a laposüveget, és kiitta a whiskyt. – *Nem* ilyen hazatérést képzeltem.

– Mit szólnál, ha elmennénk a White'sba? Mindent más színben lát az ember, ha a sárga földig leissza magát. Legalábbis nekem mindig működik.

– Csábító – hazudott Sebastian. *Tényleg* be akart rúgni, de nem a klubjában. Ezt már előző nap megpróbálta, aminek az lett a vége, hogy Sir Olivert bámulta a párbajgyepen. Minden bizonnyal a White's közönsége izgatottan várta a párbaj eredményét. És bár Sebastian erről nem tudott, abban a pillanatban, hogy angol földre lépett, megkezdődtek a fogadások.

Egészen addig nem volt tudatában a róla keringő pletykáknak, amíg Marlowe rá nem bukkant előző este, és fel nem világosította. Addig is egyértelműen érzékelte a háta mögötti suttogásokat, a kicicomázott dendik sokatmondó somolygását és az öntelt, öreg kapuőr helytelenítő, mogorva nézését.

Az ember azt hinné, hogy ha valaki, hát Sebastian hozzá volt szokva, hogy pletyka és célozgatás tárgya legyen. De nem volt.

Legalábbis akkor nem, amikor ő maga is bizonytalan volt az okot illetően.

És ha még idevesszük, hogy Sebastian vágyott arra, hogy hazatérjen! Elfelejtette, hogy a kortársai mekkora egy unalmas, álszent, korlátolt, sznob banda!

– De megígértük Montfordnak, hogy beugrunk – emlékeztette Marlowe-t. – Szeretném látni a lánykámát.

Sebastian *nem* Montford nemrég született lányára, a feleségére vagy a hercegi háztartás bármelyik tagjára utalt. Hanem a ruhatárán kívüli egyetlen tulajdonára: a rendelésre készült Broadwood-zongorájára, amit nagy kelletlen hagyott a herceg birtokában, amíg külföldön tartózkodott. Bizseregtek az ujjai, hogy újra megismerkedjenek a sima elefántcsont és ébenfekete színű billentyűkkel. Egyetlen másik zongorának sem volt ilyen varázslatos mechanikája és hangzása!

Marlowe egy sóhajtással ügetésbe ugrasztotta a lovakat, mert tudta, Sebastian miként érez a zongorájával kapcsolatban.

– Na, legalább annyi haszna van Montynak, hogy whiskeyzhetünk nála – mondta komoran, mialatt a szivar hanyagul lógott ki a szájából.

– Miért, most meg mit művelt a kegyelmes úr? – akarta tudni Sebastian.

– Emlékszel, hogy mindig milyen átkozottul karót nyelt volt? Sebastian gyengéden mosolygott.

– Ó, emlékszem!

– Hát, most egy házasság karót nyelt. Egy elkényeztetett gyerekkel.

– Értem.

– Nem, nem érted. Monty teljesen odavan a feleségéért. És a gyerekéért.

– Neked is van két gyereked, emlékszel? – Marlowe nagyot sóhajtott, mintha azt mondaná ezzel, hogy *mégis hogyan felejtethném el?* De tényleg, hogyan tudná a vikomt ikreit bárki elfelejteni, ha abban a szerencsétlenségben volt része, hogy találkozott velük? Marlowe ördögi ivadékai voltak a legneveletlenebb, legpimaszabb, legcsalafintább és legádázabb nyolcévesek egész Angliában. Marlowe igyekezett őket vidéken karanténba zárni, hogy megvédje tőlük a népet, de most épp Londonban ólálkodtak, és kétségkívül valami gazságot terveztek. Sebastian imádta őket. – Amúgy, hogy van mostanában Beatrice és Laura? – kérdezte ártatlanul.

Marlowe fenyegetően nézett rá.

– Nem akarok róluk beszélni – motyogta.

Sebastian a barátjára vigyorgott, és kényelmesen elhelyezkedett az ülésében. Az egyetlen, ami miatt nem bánta, hogy újra angol földön van: a két legjobb barátja társasága. A két évig tartó száműzetésében még hiányzott is neki Marlowe fintorgása – elég kétségbeejtő állapot, mi tagadás.

Csak reménykedni tudott benne, hogy a Blanchardok nem téték tönkre számára a tartósabb angliai boldogság esélyét már azelőtt, hogy a levantei sár maradékát lerázta volna a csizmájáról – annak a tartósabb boldogságnak az esélyét, amit reményei szerint egy nap majd megoszthat a nővel, akit mindig is szeretett.

Az egész valószínűtlennek tűnt, ami nem volt meglepő, ismerve a nyamvadt szerencsését. Azáltal, hogy a nagybátyja meghalt, a lehetetlenben kezdett reménykedni.

Arra gondolt, hogy majd igyekszik ezt a hibát többször nem elkövetni.

Második fejezet

Amiben a főhős hesszeni csizmái megalázó halált halnak

A MONTFORDI HERCEG REZIDENCIÁJA egy egész háztömböt foglalt el Mayfairben, úgyhogy nem lehetett azt mondani rá, hogy nehéz megtalálni, még úgy sem, hogy Marlowe kezében volt a gyeplő. A rezidenciának Montford-ház volt a neve, viszont ez a megnevezés hatalmas eufemizmus volt. A letisztult, impozáns épületet óriási, palaszürke kövekből emelték és toronymagasságú korinthoszi oszlopokkal díszítették, úgyhogy tulajdonképpen palota volt, amit inkább a járókelők megdöbbenésére és a tisztelet ébresztésére építettek, semmint esztétikai gyönyörködtetésre. A belső tér egy múzeumnyi régiségnek és értékes művészi alkotásnak adott otthont; egy könyvtárnak, ami vetekedett Bodleiannal; és olyan sok korábbi Montford-felmenőről készített, nyomasztó portrénak, hogy azok jó néhány rezidenciában kísérthettek volna.

Röviden összefoglalva olyan hely volt, mint ahol a királyi család egy tagjának kellett volna élnie – már ha bármelyik királyi családnak lett volna akkora vagyona, mint Montfordnak.

De nem volt.

Montford volt az ország leggazdagabb embere, és Sebastiannak semmi gondot nem okozott, hogy a legjobb barátja ennyire befolyásos. Montfordé volt Edinburgh-tól délre a legjobb skótwhisky-gyűjtemény (bár ő maga híresen önmegtartóztató volt), sőt még elkezdett Honeywell Ale-t is betárazni, miután beházasodott a családba.

Sebastian azt tervezte, hogy amint Stallings, barátja állandóan morcos képű komornyikja bevezeti őket a hatalmas, kupolás tetejű előtérbe, ő azonnal a herceg kredencéhez megy. Viszont Stallings a kimérten udvarias hanglejtésével tájékoztatta őket, hogy a kegyelmes úr nem a könyvtárban intézi a szokásos ügyeit, hanem a harmadik emeleten tartózkodik.

A gyerekszobában.

Az összes látogatás során, amit Sebastian az évek alatt tett nála, Montford a könyvtárán kívül még sehol máshol nem tartózkodott soha, a gyerekszoba pedig határozottan az utolsó hely volt, amire Sebastian tippelt volna.

– Ez nekem nem tetszik – mormolta, miután egy legyintéssel jelezték, hogy nem kérnek Stallings kelletlen segítségéből (Stallings sosem volt róluk jó véleménnyel), és felfelé indultak a lépcsőn, hogy megkeressék öreg barátjukat.

– Nekem sem – motyogta vissza Marlowe.

Sebastiannak volt egy olyan rettenetes gyanúja, hogy több minden változott a távolléte két évében, mint amire számított. Természetesen tudott arról, hogy Montford megnősült. Neki magának is volt valamennyi szerepe abban, hogy a herceget és a hercegnét fent, Yorkshire-ben összehasonalták. És azt is tudta, hogy a barátjának lett egy gyereke is néhány hónappal azután, hogy ő elhagyta Angliát. Montford levelei kizárólag a lánya legutóbbi eredményeivel voltak tele. Mivel a kislány még nem volt egyéves, az eredmények, amik

ilyen magasztalást váltottak ki a hercegből, olyan dolgok voltak, mint hogy a gyerek pislogott, mozgatta a lábujjait és megfordult.

Sebastian azt hitte, a herceg részeg volt, amikor ilyen képtelenségeket írt. Vagy ez, vagy elfelejtette, hogy Sebastian Sherbrooknak, London legrosszabb semmirekellőjének ír, nem egy aggszűz néni-kéjének.

Montford ekkortájt minden tekintetben a keresztényi erkölcs mintapéldánya volt. Figyelembe véve, hogy Astrid Honeywell valaha milyen fékezhetetlen nő volt, véghez vitte a lehetetlent, mert sikerült meggyőznie az egykor hitetlen férjét, hogy rendszeresen vegyen vele részt a vasárnapi misén. Sebastian titkon büszke volt – és nem kicsit irigy – a barátja lelki megújulására, de azért remélte, hogy Montfordot nem szelídítette meg teljesen a felesége. Viszont a reményei csúnyán megtépázódtak, amikor Marlowe-val a gyerekszobába léptek. A montfordi herceg egy rózsaszín damasztal kitapétázott szoba közepén állt, és egy kopasz, sikító, *meztelen* kisbabát szorított a mellkasához. Az egykor fényes selyemkabátja gyanúsán foltos volt, az általában sztoikus arca valami közelgő őrült pániktól feszült meg.

Ügyetlenül ringatta a karján a kisedet, hogy megpróbálja megnyugtatni, de ez látszólag csak még inkább súlyosbított a helyzeten. A hangos sírásból totális visítás lett.

A kisbaba szemmel láthatóan az anyja természetét örökölte.

Amikor Montford észrevette a barátait az ajtóban, megkönnyebbültnek tűnt, mintha azt gondolná, *ők* majd szívesen kimentik ebből a helyzetből.

Sebastian egészen határozottan tudta magáról, hogy nem fogja. Megpróbált kimenni a szobából. A meztelen csecsemő látványa és hangja, Montford idegállapotáról nem is beszélve, elég volt neki ahhoz, hogy még a szeretett Broadwoodjával is elhalassza a találkozást.

A hintópor... és gyanította, hogy a kisbaba émelyítő szaga miatt (édes-harmatos ártatlanság egy kis kozzospelenka-illattal elegyedve) egészen vissza, Levantéig akart menekülni.

De Marlowe elkapta az ingujját, és olyan pillantást vetett rá, ami teljesen egyértelműen azt jelentette, hogy meg fogja ölni, ha egyedül hagyja ezzel az örülttel és a gyerekével.

– Sebastian! – kiabálta Montford, hogy a gyerek hangján túl őt is lehessen hallani. – Látom, sikerült nem lepuffantatni a fejedet!

– Köszönöm, hogy aggódtál – válaszolta Sebastian, bár a szándékos ironia nagyban elveszett amiatt, hogy üvöltenie kellett a választát.

– Nincs dajkátok? – kiáltotta Marlowe.

– Volt. De elbocsátottam! – kiabálta vissza Montford.

– Elbocsátottad! Jóságos ég, te teljesen megörültél, ember? *Soha ne bocsásd el a dajkát!* – sívította Marlowe.

– Alkalmatlan volt – válaszolta gögösen a herceg, miközben a kisbaba levegőért kapkodott egy újabb kör visításhoz. – Megríkatta Amyt.

– Te meg ebben sokkal jobb vagy – válaszolta Marlowe.

Montford ringatta még egy kicsit a babát, és közben furcsa, csitító hangokat hallatott, mint amelyet egy sárkány adna ki a csemetéjének. Ez sem használt semmit.

– Próbáltam tisztába tenni. Bepisilt. De nem tudtam megfejtetni, hogyan adjam rá az... öltözékét. – Egy asztalra mutatott, amin egy pelenka volt kiterítve. A herceg képtelen volt megnevezni az anyagdarabot, mintha ezzel őrizné meg a méltóságát. Sebastian el akarta mondani neki, hogy a méltósága mostanra már félúton jár Kelet-India felé, és nem valószínű, hogy egyhamar visszatér.

– Rám ne nézz! *Én* soha nem tettem lapátra a dajkámat – mondta Marlowe, és megadón a levegőbe emelte a kezét.

– Rám se – mondta Sebastian. A kisbabát vizslatta, akinek az arca kezdett Firth ezredesére hasonlítani, amikor a gutaütés kerülgette. Ez nem jelenthetett jót. – Talán beteg.

– Gondolod? – Montford olyan aggódó arccal nézett le a lányára, hogy Sebastian azt kívánta, bárcsak ne nyitotta volna ki a száját.

– Vagy egyszerűen csak fázik – vetette fel gyorsan. – Meztelen. Ez nem lehet kellemes.

– Igaz, igaz. Fázik! Teringettét, jobban teszi, ha nem beteg! Astrid kasztrálni fog engem!

Teringettét? Ez most komoly? Sebastian vissza sem tudott emlékezni, hogy egy ilyen nevetséges szó bármikor elhagyta volna azokat a gőgös hercegi ajkakát, még akkor sem, amikor együtt voltak kisleányuk Harrowban. Mit tett Astrid Honeywell ezzel a szegény férfival?

A herceg olyan vadul kapkodta a tekintetét a szobában, mintha a rózsaszín falakon keresné a megoldást. Elindult egy fiókos szekrény felé, majd megállt, és visszafordult a barátai felé.

– Tessék! – mondta, és a visító gyereket Sebastian kezébe nyomta. – Fogd meg, amíg keresek valamit, amit ráadok!

Sebastian túlságosan is megrémült ahhoz, hogy bármi mást tegyen azon kívül, hogy elfogadja a sikító csomagot, amit kartávolságra lógatott magától. A babának rózsaszín volt a bőre, a hője mint egy meleg teáskannáé, ő maga pedig puha és törekeny, mint egy molylepke szárnya.

Sebastian rettegett, hogy el fogja ejteni.

Aztán a visító csecsemő csodás dolgot tett: hatalmas, szürkés-kék szemével rámeredt és fogatlanul rámosolygott, a szörnyű nyivakolása pedig azonnal abbamaradt.

– Berosálok! – suttogta Marlowe.

Montford, aki éppen egy rózsaszín takarót – *rózsaszínt!* – vett elő, elképedve bámult Sebastianra. Aztán Marlowe-t gyorsan az olyan nagyon ismerős, ingerült arckifejezésében részesítette.

– Ne káromkodj a lányom előtt, te mocskol!

Marlowe volt olyan udvarias (elég megdöbbenő módon), hogy ne mutasson rá a herceg saját nyelvbotlására. Montford úgy közeledett Sebastian és a gyerek felé, mintha tojáshéjakon lépkedne.

– Úgy tűnik, kedvel téged.

– Nem meglepő – vetette közbe Marlowe fanyarul. – A hölgyek mindig megvadulnak a mi Sebastianunktól. A haja teszi. És a *szép szeme*.

Sebastian erre megforgatta azt a *szép szemét*. Montford kinyújtotta felé a takarót.

– Tessék. Tekerd bele ebbe!

Sebastian az egyik könyökhajlatába tette a gyereket, majd elvette a takarót. Ügyetlenül a kisbaba hurkás kis teste köré tekerte, amíg az úgy nézett ki, mint egy túltöltött, nyers bajorkolbász. Megpróbálta visszaadni az apjának. A csecsemő az ötlettől, hogy elválasszák Sebastian karjától, azonnal elkezdett tiltakozni.

Sebastiannak kezdett derengeni, mire megy ki a játék, és nem tetszett neki.

– Ó, nem! Nem, nem, nem – motyogta, és a tekintetével némán könyörgött a hercegnek.

Montford vigyorgott és lassan hátrált.

– Ó, de!

Sebastian leverten sóhajtott, majd felemelte a kisbabát, aki a mellkasának dőlt. A kislány azonnal elcsípte az egyik zsebóráját, és csavarogni kezdte dundi, nedves kis ujjai között. Elégedetten kacarászott. Montford és Marlowe döbbszerű arckifejezéssel nézték a jelenetet.

– És most mit kellene tennem? – akarta tudni Sebastian.

– Csak tartsd, az ég szerelmére! – mondta Montford. – *Órák* óta sikít.

A kisbaba elkezdte fogdosni Sebastian nyaksálját, és ezzel meglátította ropogós hajtságait. Sebastian felnyögött. Mintha a harmatfoltos csizmája nem lett volna elég! Crick aznap reggel jó félórát töltött a nyaksálja kivasalásával – és morgott is miatta –, és Sebastian tudta, hogy nem fog örülni, ha ilyen megbolygatva látja.

Montford bizonytalan kézzel beleszántott a hajába.

– Szükségem van egy italra.

– Ahogy nekem is – motyogta Sebastian komoran. Mintha nem is éppen egy órája puffantották volna le majdnem a fejét! Megmozdult, hogy a kisbabát a bölcsőjébe tegye, de Montford megállította. Sebastian úgy érezte, ez kezd egyre rosszabb és rosszabb lenni. – Nem várhatod tőlem, hogy ezt magammal cipeljem! – tiltakozott.

– *Ez egy kislány* – mondta Montford hátborzongató hangon. – És igenis cipelned kell, ha akarsz a skót whiskymből.

– Te egy gonosz, gonosz ember vagy! – ellenkezett Sebastian, de követte kifelé a barátját az ajtón, és a fészkelődő kis csomagot tovább szorította a mellkasához. Ennek – mármint a *kislánynak* – friss levegő és ártatlanság illata volt, a lehetétét ragacsos melegnek érezte a nyakán.

Egy furcsa nyilallást érzett azon a tájékon, ahol egykor a szíve verhetett, és csak arra tudott gondolni, hogy a rettegés miatt. Minden egyes megtett lépéssel biztosabb lett abban, hogy meg fog botlani, és a kisbabát a kemény márványpadlóhoz vágja. Soha életében nem járt veszélyesebb úton, mint aminek éppen nekivágott, Montford nyafogó gyereket cipelve a hercegi palota hatalmas folyosóin és lépcsőin keresztül.

Megkönnyebbülésében majdnem felzokogott, amikor baleset nélkül a könyvtár biztonságába értek. A díványra rogyott, a csecsemőt a térdére tette és mindkét kezével szorosan tartotta, hogy ne bukjon le a korai halálba. A rózsaszín takaró elkezdett lecsúszni a ficáncoló húsgombócról, és Sebastian hiába próbálta megigazítani a hajtasait. A kisbabát látszólag nem érdekelte az öltözéke.

Talán egy újabb dolog, ami közös benne és az anyjában. De Sebastian nem akart ítélni. Nem nagyon.

Vágyott arra a whiskyre, amit Marlowe tett le elé az asztalra, de túlságosan félt attól, hogy elengedje a babát. Csak annyit tehetett, hogy ingerülten bámulja a borostyánszínű italt és elképzei, milyen íze lenne. Már kezdte bánni, amiért annyira hálás volt, hogy újra találkozik a barátaival.

– Szóval, ha te még élsz, mi a helyzet Sir Oliverrel? – érdeklődött a herceg, aki vele szemben helyezkedett el, és egy kortyban itta ki a whiskyjét. Sebastian méregetve nézte. Montfordon még csak nyak-sál sem volt, és dél előtt ivott alkoholt. Gyűrött volt, kimerült, és... végtelenül boldog a sorsával.

Marlowe tévedett. A hercegné sikerrel járt abban, amiben egész Anglia kudarcot vallott. Tényleg kihúzta Montfordból a karót. Ideje volt, gondolta Sebastian. De így is alig bírta nézni a barátja tekintetéből sugárzó elégedettséget és a szinte kerge örömet anélkül, hogy be ne akarjon mosni neki. Senkinek sincs joga ilyen undorítóan boldognak lenni!

Ami igazságtalanság volt részéről. *Természetesen* akarta Montfordnak a boldogságot. *Természetesen* örült, hogy a barátja ilyen szokatlanul bele van habarodva a feleségébe és abba a duci kis csomagba, ami éppen az ő térdén izgett-mozgott. *Persze* hogy örült. Ha már ő nem tudott boldog lenni, Marlowe-t pedig az iváson kívül minden

más teljesen hidegen hagyta, legalább egy közülük legyen valamenynyire elégedett az életével.

De az önző énje, az a sötét oldala felütötte a csúnya fejét. Örömet látott Montford szemében, és ez a saját lelke sivárságára emlékeztette.

Féltékeny volt.

Féltékeny volt, mert tudta, hogy neki soha nem lesz része abban, amiben Montfordnak, ebben a szép, émelyítően tökéletes családi idillben. Még csak hozzáérni sem tudott egy nőhöz anélkül, hogy az önutálat ne uralkodna el rajta.

Ebben a pillanatban elengedte a félelmét, egy kézzel egyensúlyban tartotta a gyereket a térdén, a másikkal pedig megfogta a whiskyjét. Ledöntötte az egészet, és érezte, ahogy a folyadék az ismerős úton végigégeti a torkát.

Abban a pillanatban nem emlékezett rá, miért örült, hogy túlélte a párbajt. Még kevésbé arra, miért tért vissza Angliába.

Érezte, hogy soha, semmi nem lesz jobb.

– A levegőbe lőttem – mondta levert sóhajjal.

Montford felvonta egy szemöldökét.

– Hát persze. De Sir Oliver nem fogja feladni, ugye, tudod?

– Tudom. De mit kellene csinálnom? Elvenni a lányt? Nem én ejtettem teherbe. – Ez még az ő elfogult fülének is zaklatottnak hangzott. És zaklatott is volt. Átkozottul, örülten mérges! Blanchard tönkretett *mindent*. – Ezen a ponton ez elvi kérdés. Akkor sem venném feleségül, ha Sir Oliver fegyvert szorítana a fejemhez.

– Azt hiszem, *ezt* elég világosan meg is mutattad – mondta halalkan Montford.

Amy ezt a pillanatot választotta, hogy meghúzza Sebastian háját. A férfi lenézett a kisbaba picire, összeráncolt arcára, mire a szíve

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– már ha ami maradt, annak számít – összefacsarodott a mellkasában. A gyermek olyan hihetetlenül csúnya, ártatlan és kedves volt, hogy Sebastian arra gondolt, biztosan ő a legszebb teremtés, akit valaha látott.

Felmordult, és remélte, hogy az érzelgősségéből semmi nem látszott meg az arcán.

– Ennek az anyja egyébként hol van? Nem kellene itt lennie, nehogy bármelyikünk elfuserálja a lányát?

– *Amy* anyja a városban van – mondta feszesen Montford. – Lady Manwaringgel egy ingatlanközvetítőnél vagy valami hasonló képtelenségnél vannak.

Sebastian tízig számolt a válasz előtt, így a hangja nyugodt maradt.

– Azt mondtad, Lady Manwaring?

Montford áthatóbban kezdte vizslatni, mint Sebastian szeretne volna.

– Igen. Nagyon jó barátnők manapság, és valami jótékonyági ügyet intéznek. – Sebastian felhorkantott. – A feleségem és a márkiné a fejükbe vették Marlowe húgával együtt, hogy egy otthont nyitnak a szerencsétlen sorsú nőknek. – Montford hangjában csatázott az egyet nem értés és a csodálat.

– Ez rettenetesen hangzik – motyogott Sebastian, bár magában helyeselte az ügyet.

– Nők – horkant fel megvetően a lomhán ülő Marlowe. – Jobban mondván, az olyan nők, mint amilyen a húgom, a hercegné és a kedves Katherine nénikéd, csak gonddal járnak. Túl sok minden zajlik nekik itt, fent, tudjátok. – Marlowe a saját meglehetősen pazar koponyájára mutatott. – Ha egy nő okos, az minden illetékes számára aggasztó.